

כ"ו 4/12

בס"ד

כ"ו בכסלו התשע"ג
2012 בדצמבר

המבקשת: פורום משפטי למען ארץ ישראל (ע"ר 7-212-044-58)

- נ ג ד -

המשיבה: רשימת בל"ד

הנדון: בקשה למנוע את השתתפותה של רשימת בל"ד בבחירות לכנסת ה-19

"אם ישימו על כף אחת של המאזניים את כל האידיאלים שבעולם, ועל הכף השנייה את קיום ישראל – אבחר

בקיום ישראל" (ד.ב.גוריון בנאומו בכנסת ב-31 ביולי 1967)

זוהי בקשה מועדת הבחירות המרכזית לכנסת ה-19 למנוע את השתתפותה של רשימת בל"ד הברית הלאומית הדמוקרטית (אלתג'מוע אלוטני אלדמוקרטי) להלן: "בל"ד" בבחירות לכנסת ה-19 בהתאם לחוק יסוד: הכנסת, סעיף 7א' בגין מעשים חמורים אשר יש בהם כדי להצביע על שלילת קיומה של מדינת ישראל כמדינה יהודית ודמוקרטית ותמיכה במאבק מזוין של מדינת אויב או של ארגון טרור נגד מדינת ישראל כפי שיפורט להלן.

תמצית

תחילה נציג את מייסד המפלגה, את אמונותיו ומעשיו. בהמשך נסקור את הקשר הרעיוני והמעשי אשר מעולם לא נותקו בין המייסד למפלגה מאז הימלטותו ועד לימים אלו. על אלה, נבקש להוסיף ולהביא מעט מדברי ומעשי חברי בל"ד בהווה המוכיחים באופן חד משמעי כי כוונתם ופעולותיהם באות לפגוע במדינה היהודית ולתמוך במאבק המזוין המתקיים נגד מדינת ישראל. לבסוף נבהיר כי בהתאם לחוק ולמצב המשפטי הקיים יש לפסול את בל"ד מלהתמודד בבחירות לכנסת ה-19.

המפלגה:

א. המייסד

1. מפלגת בל"ד נוסדה בשנת 1995 לקראת הבחירות לכנסת ה-14 על ידי ד"ר עזמי בשארה ומהווה המשכה של תנועת "אל-ארד", אשר הוצאה מחוץ לחוק בתחילת שנות ה-60. עמדתו של דוד בוקעי "הערביים בישראל – מניכור לאיום: לקראת אינתיפאדת אל-נכבה" ומסומן **נספח א'**
2. בדיון שנערך בכ"ו בטבת התשס"ג (31.12.2002) בפני ועדת הבחירות לכנסת ה-16 טענה עו"ד טליה ששון בשם היועץ המשפטי לממשלה. עו"ד ששון הסתמכה בדבריה על נתונים שקיבל היועץ המשפטי לממשלה משירות הביטחון הכללי ואמרה: "על פי דיווח התבטא חבר הכנסת בשארה בהרצאה ואמר כי: "לפני 1948 שהו על אדמת פלשתינ כ 600-מאות אלף יהודים ורק להם יש זכות כיום לשבת כאן. כל שאר העליות שהגיעו אחרי'48 אינן חוקיות ולאנשים האלה אין זכות על האדמה עליה הם יושבים כיום". בשארה אמר כי במדינה הדו לאומית אליה הוא שואף יוכלו

להישאר רק צאצאי היהודים ששהו במדינה לפני הקמתה". קישור לפרוטוקול הדיון והעתק המסמך שמסר השב"כ לועדת הבחירות המרכזית לכנסת ה-16 כפי שפורסם באתר "NRG" מצורפים ומסומנים **נספחים ב' ו ב'**

3. בהמשך, הקריאה ער"ד ששון מתוך החוברת "ההצהרה הלאומית הדמוקרטית" בה הסביר בשארה את עמדתו: "מדינת אזרחיה אינה מדינת היהודים, או המדינה היהודית. כאן ייחודה של בל"ד, בהדגשה, כי האמירה מדינת היהודים ושאר אזרחיה היא אמירה הכוללת סתירה פנימית ואינה קבילה מבחינה תיאורטית." ראה **נספח ב'**

4. במאי 2003 ציין כבוד נשיא ביהמ"ש העליון (כתוארו דאז) אהרון ברק בהחלטה בעניין ערעור בשארה על החלטת ועדת הבחירות לכנסת ה-16 לפסול אותו, כי גישתו של בשארה: "באשר להיות מדינת ישראל "מדינת כל אזרחיה" מתקרבת באופן מסוכן לאפשרות השוללת את קיומה של מדינת ישראל כמדינה יהודית" אך מנגד ציין כי לא מצא די ראיות ברורות וחד משמעיות לכך שבשארה תומך במאבק מזוין כנגד מדינת ישראל. בשארה, כאמור לעיל כבר הוכיח במי ובמה הוא תומך. פרטי פסק הדין מצורף ומסומן **נספח ג'**

5. בדצמבר 2005 נאם בשארה ביריד הספרים הערבי בבירות. בשארה קרא לנציגי מדינות ערב שלא להכיר במדינת ישראל והסביר: "מדוע מכריזים המנהיגים הערבים שהם מוכנים להכיר בישראל כמדינה? זהו דבר שאנו לא מבינים ואין לו קשר למציאות, זוהי כניעה." העתק תרגום חלקים מהרצאתו שנערכו ע"י מכון ממרה מצורף ומסומן **נספח ד'**

6. באפריל 2007 כידוע, פורסם כי עזמי בשארה יצא מן הארץ לאחר שנחשד בריגול, סיוע לאויב והלבנת הון. בשארה שנחשד כי סייע לחיזבאללה במהלך מלחמת לבנון השנייה, מסר את התפטרותו מן הכנסת בשגרירות ישראל במצרים ביחד עם חברו למפלגת בל"ד ואסל טאהא. קישור הידיעה באתר NRG ומכתב ההתפטרות מצורפים ומסומנים **נספחים ה' ו ה'2**. מספר ימים לאחר הימלטותו פורסם באתר YNET ראיון שנערך עם בשארה במאי 1991. באותו ראיון הסביר בשארה את משנתו לגבי מדינה יהודית: "אני בפירוש מעדיף שהמדינה הזאת תהיה מדינת כל אזרחיה ואז האוטונומיה תהיה פריווילגיה, שכל המיעוטים, יוצאי עדות המזרח, החרדים, יהנו ממנה. אבל ברור לי שכל עוד המדינה הזאת קובעת שהיא מדינה יהודית, לא יהיה פה שוויון מלא. לכן השאיפה הזו היא פריווילגיה שבאה לפצות על כך שהמדינה היא יהודית." קישור העמוד מצורף ומסומן **נספח ו'**

7. באפריל 2008 השיב ער"ד רז נזרי, מי שכיהן אז כעוזרו של היועץ המשפטי לממשלה לער"ד אורנה כהן ממרכז עדאלה שפנתה בבקשה לביטול הנוהל לפיו ביקש השב"כ להחתים פעילים בבל"ד על התחייבות שלא להיפגש עם בשארה. ער"ד נזרי פירט במכתבו: "על פי הערכת גורמים העוסקים בכך בשירות- קיים חשש כי מגעיו של בשארה עם גורמים הקשורים עמו בישראל עלולים להיות מנוצלים למטרות עוינות, לרבות לשם גיוס לפעילות בשירות ארגון חיזבאללה או שידול לפעילות בלתי חוקית אחרת, תוך הטעיה ביחס למטרתה האמיתית." העתק מכתבו של ער"ד נזרי מצורף ומסומן **נספח ז'**

8. באפריל 2008 הורשע בפסק דין חלוט פיראס בן מחמד ע'אלב עסילה בעבירה על חוק איסור הלבנת הון, תש"ס-2000. עסילה הורשע לאחר שהודה כי לבקשת עזמי בשארה הסכים להלבין עבורו כספים

שהגיעו ממדינות ערב במהלך השנים 2006-2007. בפסק הדין ציינה כב' השופטת נאוה בן-אור: "משהחלה החקירה נגד בשארה, ניצל הוא את זכותו כחבר כנסת לצאת מן הארץ באין מפריע, ולא שב אליה מאז. כלומר, העבריון העיקרי, לכאורה, בפרשה זו, ומי שיזם את המעשים, לא נתן את הדין על מעשיו." פרטי פסה"ד מצורף ומסומן **נספח ח'**

9. ביום ח' באדר ב' התשע"א, ה 14 במרץ 2011 התקיים דיון בועדת הכנסת בעניין זכויותיו של בשארה לקבלת תשלומים מן הכנסת. במהלך הדיון הקריא יו"ר הועדה דאז, ח"כ יריב לוין מכתב שהעביר היועץ המשפטי לממשלה אל הועדה ובו תיאר את השתלשלות העניינים ככל הידוע לו וכך תיאר:

"א. כפי שהודענו בעבר, בעקבות מידע מודיעיני בדבר קשר בין ח"כ לשעבר בשארה לבין גורמי חיזבאללה, התנהלה בשעתו חקירה משולבת של שירות הביטחון הכללי ומשטרת ישראל, בתיאום עמנו. במסגרת החקירה, התיר בית-המשפט העליון להאזין לח"כ בשארה, לאחר שהוגשה בקשה בעניין באישור היועץ המשפטי לממשלה דאז, כנדרש בחוק.

"ב. העבירות בהן נחשד ח"כ בשארה היו סיוע לאויב במלחמה בישראל [סעיף 99 לחוק העונשין התשל"ז-1977], מסירת ידיעה לאויב [סעיף 111 לחוק העונשין], מגע עם סוכן חוץ [סעיף 114 לחוק העונשין], עבירות על חוק איסור הלבנת הון ומימון טרור ויציאה למדינת אויב שלא כדין.

יצוין, כי על-פי החשדות שנחקרו, ח"כ בשארה עמד בקשר עם גורמי חיזבאללה וסייע בידם במאבקם בישראל, לרבות בימי מלחמת לבנון השנייה.

"ג. העבירות הנ"ל, בהן נחשד בשארה, בוצעו לכאורה במהלך כהונתו כחבר כנסת.

"ד. החומר שנאסף בחקירה סמויה הביא להזמנתו של בשארה לחקירה ביחב"ל, ובסיום יום החקירה השני הודיע בשארה לחוקרים, כי בכוונתו לצאת לחו"ל יום למחרת, לנסיעה שתוכננה מראש. לפיכך, תואם בין החוקרים לבינו מועד להמשך החקירה, לשבוע שלאחר מכן, אך כידוע, בשארה לא חזר מאז לארץ. בהמשך לכך העבירה המשטרה לח"כ בשארה מסד מטעמו של היועץ המשפטי לממשלה דאז, לפיו עליו להתייצב להמשך חקירתו עד מועד שקבע, אך בשארה לא נענה לכך וממילא לא חודשה חקירתו.

"ה. בנסיבות אלה, מובן כי הסטאטוס של בשארה הוא של כחשוד בעבירה, אשר אינו משתף פעולה עם רשויות המשפט בישראל ומסרב להגיע ארצה להמשך חקירתו". קישור הפרוטוקול מצורף ומסומן **נספח ט'**

כידוע, ביום י' באדר א' התשע"א (14 בפברואר 2011) התקבל בכנסת חוק הקרוי "חוק בשארה" הוא חוק שלילת תשלומים מחבר הכנסת ומחבר הכנסת לשעבר בשל עבירה, התשע"א-2011.

ב. הקשר

1. ניתן לכאורה לטעון כי בשארה הנו מחוץ לישראל ואין כבר קשר בינו ובין מפלגת בל"ד, אך תמונתו המתנוססת בעמוד הבית של המפלגה באינטרנט מעידה באופן ברור על קיומו של קשר כזה. צילום "עמוד הבית" של בל"ד באינטרנט מצורף ומסומן **נספח י'**
2. בפברואר 2009 פורסם ראיון של חנין זועבי בעיתון "הארץ" בו צויין: "עד היום, כמו כל הפעילים המרכזיים במפלגה, שומרת זועבי על קשר הדוק עם בשארה." קישור לראיון מצורף ומסומן **נספח יא'**
3. בתשובתו לועדת הבחירות לכנסת ה-18 מציין עזמי בשארה: "אכן, אנו בבל"ד נמשיך לעמוד בכל מקום נגד רדיפת בל"ד ונגד רדיפתו של בשארה. ליברמן מבקש מאתנו להתנער מבשארה. לעולם לא נעשה זאת. לא רק משום שבשארה לא עשה דבר מהמיוחס אליו והוא הכחיש את הכל..." ובהמשך הוסיף והדגיש את עמדתו לגבי שירות הביטחון הכללי: "... אז יש ויכוח, ויכוח פוליטי. למה השב"כ מתערב בוויכוח הפוליטי הזה?"
4. בינואר 2012 הגישו חברי הכנסת חנין זועבי וג'מאל זחאלקה הצעת חוק ולפיה יש להשיב לעזמי בשארה את זכויות הפנסיה שלו מכח דיני הקניין. חברי בל"ד מצאו דרך "קניינית" לנסות ולסייע

לחברם שנמלט מן הדין. במרץ 2012 במסגרת הצבעה שהתקיימה במליאת הכנסת בעניין הצעת ועדת הכנסת בדבר שלילת תשלומים מחבר הכנסת לשעבר עזמי בשארה, התנגדה ח"כ חנין זועבי להצעה. שוב ניסתה חברת בל"ד לדאוג לכספיו של בשארה.

5. על פי פרסומים, אשרף קורטאם, חבר בוועד המרכזי של העמותה ומי שנמצא ברשימת בל"ד לכנסת, נתבקש בשנת 2008 על ידי שירות הביטחון הכללי לחתום בדבר ידיעתו כי בשארה דרוש לחקירה בגין קשריו עם החיזבאללה והזהרה כי פגישה עימו עלולה להיות לשם גיוסו לפעילות עבור החיזבאללה. קורטאם סירב. דומה כי הדברים מדברים בעד עצמם. העתק כתבה מהאתר וואלה מצורף ומסומן **נספח יב'**

ג. מעשה

1. מצע העקרונות של בל"ד קורא לביטול הכרת המדינה במוסדות הציוניים כמו הסוכנות היהודית וקק"ל, למימוש זכות השיבה, להקמת מדינה פלסטינית שבירתה ירושלים ולקיומה של מדינה פאן-ערבית (שהמדינה תהפוך להיות חברה באומה ערבית אחת גדולה). חזון המפלגה כפי שמופיע באתר הבית של המפלגה ופורסם בפברואר 2009 על ידי ד"ר ג'מאל זחאלקה מצורף ומסומן **נספח יג'**

2. בנובמבר 2010 קיימה מפלגת בל"ד טקס זיכרון ליאסר ערפאת. בטקס ציין ח"כ זחאלקה כי התנועה הלאומית הפלסטינית של ערביי ישראל אינה נפרדת מהתנועה הלאומית הפלסטינית הכללית, לא מבחינה לאומית ולא מבחינה היסטורית, אלא רק מבחינה ארגונית. בהמשך הטקס, קרא עודד עבד אל-פתאח, מזכ"ל המפלגה, לפתח מאבק פלסטיני כולל מול האפרטהייד הישראלי. העתק הדברים מאתר מכון ממרה מצורף ומסומן **נספח יד'**

3. בתחילת חודש מאי 2010 נעצר ד"ר עומר סעיד, חבר תנועת בל"ד בחשד לריגול. בהמשך לכך טען ח"כ זחאלקה מעל במת הכנסת: *"מעצרים של ד"ר עומר סעיד ואמיר מח'ול הוא מעשה של רדיפה פוליטית"*. מספר ימים לאחר מעצרו נעצר גם הסופר אמיר מח'ול בחשד לריגול. ביולי 2010 הורשע על פי הסדר טיעון עומר סעיד במתן שירות להתאגדות בלתי-חוקית, לאחר שמסר לסוכן חיזבאללה שמות של אנשים שיהיו לדעתו מוכנים לרגל לטובת הארגון. בינואר 2011 נידון מח'ול לתשע שנות מאסר לאחר שהודה והורשע במסגרת עסקת טיעון במגע עם סוכן חוץ, קשר לסייע לאויב במלחמה, ריגול וריגול חמור, לטובת ארגון חיזבאללה. העתק פרוטוקול ישיבת הכנסת מצורף ומסומן **נספח טו'** פרטי פס"ד עומר סעיד מצורף ומסומן **נספח טו'ג** קישור כתבה בעניין מעצרו מצורף ומסומן **נספח טו'ז**

4. במאי 2010 התקיימה הפגנה בירושלים בראשה צעדו חברי מפלגת בל"ד. ח"כ זחאלקה צוטט כמאיים: *"אם הם ינסו לבצע את התכנית המטורפת להריסת בתים, תפרוץ פה אינתיפאדה שלישית"*. אני קורא לאחדות פלסטינית של כל הפלגים להגנה על ירושלים. זוהי אחריות של כל פלסטיני". חברת הכנסת זועבי צוטטה כמי שאמרה: *"אנחנו הקודבן הלא שקט שלא מסכים לגרעין של הפרויקט הציוני של מדינה יהודית"*. קישור לכתבה באתר YNET מצורף ומסומן **נספח טז'**

בהווה

בל"ד וחבריה מעורבים בפעולות רבות המעידות על מגמתה:

- חנין זועבי עלתה על אניית המאווי מרמרה. תמונות שפורסמו באדיבות דובר צה"ל מצורפות ומסומנות **נספח יז'**
- סעיד נפאע השתתף במפגן תמיכה בנשיא אסד, קישור הידיעה מצורף ומסומן **נספח יז'**
- חנין זועבי חגגה עם בכירי חמאס את שחרורו של אחד מהם, קישור הידיעה מצורף ומסומן **נספח יז'**
- בל"ד יזמה הפגנה לשחרור מחבלים עצורים בעוון רצח על רקע לאומני, העתק הידיעה מעיתון "מגזין המושבות" מצורף ומסומן **נספח יז'**
- בל"ד יזמה הפגנת סטודנטים באוניברסיטת חיפה לאות הזדהות עם האסירים הפלסטינים. קישור הידיעה מצורף ומסומן **נספח יז'**
- בנובמבר 2012, בעת מבצע "עמוד ענן" בו לחם צה"ל בלוחמי חמאס אשר ירו טילים לעבר אזרחי ישראל, התכנסה מפלגת בל"ד לבחירת מועמדיה לכנסת ה-19. ב-15 בנובמבר עמדו סטודנטים מאוניברסיטת חיפה חברי תא בל"ד באוניברסיטה דקת דומיה לזכרו של המחבל "הבכיר" אחמד ג'עברי. ב-17 בנובמבר, במסגרת כינוס אשר ערכה מפלגת בל"ד לבחירת חברי המפלגה, עמדו כלל חברי המפלגה דקת דומיה לזכרם של "השאהידים" מעזה ובהם המחבל ג'עברי. ב-19 בנובמבר הגיעה ח"כ זועבי לשערי אוניברסיטת חיפה עמדה לדקת דומיה לזכרו של המחבל ביחד עם סטודנטים מתא בל"ד ותמכה בסטודנטים שעמדו לזכרו של המחבל. העתק הידיעות מצורפים ומסומנים **נספחים יז', יז' ו יז'**

רשימה זו כוללת אירועים משנת 2012 בלבד.

משפטי

1. בחודש אייר התש"ח, חתמו חברי מועצת העם על מגילת העצמאות היא ההכרזה על הקמת מדינת ישראל. חותמי המגילה מבקשים להדגיש: "זוהי זכותו הטבעית של העם היהודי להיות ככל עם ועם עומד ברשות עצמו במדינתו הריבונית. לפיכך נתכנסנו, אנו חברי מועצת העם, נציגי הישוב העברי והתנועה הציונית, ביום סיום המנדט הבריטי על ארץ-ישראל, ובתוקף זכותנו הטבעית וההיסטורית ועל יסוד החלטת עצרת האומות המאוחדות אנו מכריזים בזאת על הקמת מדינה יהודית בארץ ישראל, היא מדינת ישראל." מגילת העצמאות הפכה כידוע זה לא מכבר למקור סמכות משפטי ונכונים כאן דברי כב' השופט אגרנט בבג"ץ "קול העם": "מחובתנו לשים את לבנו לדברים שהועהרו בה, בשעה שאנו באים לפרש ולתת מובן לחוקי המדינה... " פרטי בג"ץ "קול העם" וצורף ומסומן **נספח יח'**

2. סעיף ז(א) לחוק-יסוד: הכנסת קובע:

רשימת מועמדים לא תשתתף בבחירות לכנסת ולא יהיה אדם מועמד בבחירות לכנסת, אם יש במטרותיה או במעשיה של הרשימה או במעשיו של האדם, לפי העניין, במפורש או במשתמע, אחד מאלה:

(1) שלילת קיומה של מדינת ישראל כמדינה יהודית ודמוקרטית;

(2) הסתה לגזענות;

(3) תמיכה במאבק מזוין, של מדינת אויב או של ארגון טרור, נגד מדינת ישראל.

3. בשנת 1995 הוגשה בקשה לרשם המפלגות לפסול את תנועת בל"ד בשל מצעה הפוליטי. בשנת 1999 הוגשה בקשה לועדת הבחירות המרכזית לכנסת ה-15 לפסול את בל"ד מלהתמודד בבחירות, בקשה שנדחתה.

4. לקראת הבחירות לכנסת ה-16 פסלה ועדת הבחירות את רשימת בל"ד מלהתמודד בבחירות, אך בית המשפט העליון ביטל את החלטת הוועדה. בית המשפט מנה ארבע אמות מידה פרשניות להפעלתו של סעיף 7א לחוק יסוד: הכנסת. להלן אפרט אותן בתמצית: ראשונה, בחינת מאפיינים דומיננטיים מרכזיים בשאיפות או בפעילויות הרשימה. שניה, מטרתיה הדומיננטיות והמרכזיות של הרשימה נלמדות הן מהצהרות מפורשות והן ממסקנות מסתברות המשתמעות באופן חד-משמעי. שלישית, לא די במטרות בעלות אופי תיאורטי. יש להראות כי רשימת המועמדים פועלת למען מימוש מטרתיה ולשם הפיכתן מרעיון להגשמתו, היינו "פעילות בשטח". רביעית, הראיות צריכות להיות משכנעות, ברורות וחד-משמעיות. בית המשפט קבע כי מולאו כל התנאים הנדרשים להפעלת הסעיף למעט זו הרביעית וקבע כי לא הונחה התשתית הדרושה של ראיות משכנעות, ברורות וחד-משמעיות המצדיקות את פסילתה. עם זאת ציין כב' הנשיא (דאז) ברק כי סעיף 7(א) לחוק-יסוד: הכנסת הוא "סעיף הדמוקרטיה המתגוננת" השומר על אופייה של מדינת ישראל כמדינה יהודית ודמוקרטית. עוד ציין הנשיא לעניין פועלו של עזמי בשארה: "מקובל עלינו כי המעשים המיוחסים לח"כ בשארה לעניין שלילת קיומה של מדינת ישראל כמדינה יהודית ולעניין תמיכה במאבק מזויין נגדה מונחים במרכז מטרתיו ופעולותיו של ח"כ בשארה, והם מהווים יעד שליט של ח"כ בשארה. זאת ועוד: מעשים אלה אינם רעיון תאורטי, אלא פוטנציאל פוליטי שח"כ בשארה הוציא אותו מהכוח אל הפועל, בפעילות חוזרת ונשנית, ומתוך עוצמה רבה" ראה **נספח ג'** עמ' 66

5. לקראת הבחירות לכנסת ה-18, דן בית המשפט העליון פעם נוספת בערעור שהוגש על החלטת ועדת הבחירות המרכזית לפסול את רשימת בל"ד מלהתמודד בבחירות. בית המשפט קבע ברוב דעות כי לא הונחה תשתית ראייתית מספקת כדי לפסול את המפלגה. כב' השופט א' לוי סבר בדעת מיעוט כי יש לפסול את בל"ד מלהתמודד. פרטי ערעור בל"ד מצורף ומסומן **נספח יט'**

6. בהתייחס לסעיף 7 (א) לחוק יסוד: הכנסת, בית המשפט קבע שוב ושוב כי "מדינת כל אזרחיה" אינו שולל את ה"יהודית", כי המטרות צריכות להיות "דומיננטיות" וגם "ממומשות", הצהרות צריכות להיות "מפורשות" ופעילות צריכה להיות "שיטתית וחוזרת".

סיכום

7. עניינה של בל"ד על מצעה ועקרונותיה נידון רבות בכנסת, בוועדות הבחירות השונות ובבתי המשפט ואין מקום לפרט את כלל הדיונים, הטיעונים וההחלטות. בל"ד, שחרטה על דגלה עקרונות המנוגדים לאלה עליהם קמה ומתקיימת המדינה, נשארה בעמדותיה וממשיכה ואף מחריפה את מעשיה. הפסיקה שקבעה כי לא הובאו די ראיות לכך שבל"ד תומכת באויב, מסייעת ומעודדת את האויב ואף בעת מלחמה ופועלת ללא לאות להקמת מדינת פלסטין תחת זו היהודית, סיפקה לה שהות מספקת להוכיח. בשנים האחרונות המשיכו חברי בל"ד לתמוך בארגוני טרור ולעודדם באופן גלוי ומוצהר לפגוע במדינה היהודית וצרה היריעה מלהכיל ולפרט את כלל אמירותיהם ופעולותיהם. הם מעולם לא הביעו מורת רוח מהתנהלותו של מנהיגם עזמי בשארה אשר נמלט מן הדין ובכך בזים למערכת הפוליטית, למערכות אכיפת החוק ואף למערכת המשפט בישראל. מנגד, כן הצהירו והוכיחו חברי בל"ד כי הם ממשיכים את דרכו הקלוקלת של בשארה, במילים ובמעשים. המפורט לעיל וכן

הבקשות החוזרות לפסילת בל"ד מעידות גם הן על הבנה רווחת כי הגיעה העת לאפשר לדמוקרטיה היהודית להתגונן ולא להמתין שבל"ד תספק עוד ראיות.

8. לאור האמור לעיל וכדי למנוע את הפגיעה החמורה אותה מקדמת מפלגת בל"ד במדינת ישראל, הדמוקרטיה היחידה במזרח התיכון אשר קמה על רקע השואה ופעילות המוסדות הציוניים בעולם, נבקש לפסול את מפלגת בל"ד מלהתמודד בבחירות לכנסת ה-19. כדי להדגיש את משמעות הבקשה ראוי להזכיר את דברי כב' הנשיא (דאז) ברק ברע"א 7504/95 יאסין נ' רשם המפלגות "דמוקרטיה אינה צריכה לאפשר בסובלנותה את עצם חיסולה". העתק עמ' 68 מפס"ד יאסין מצורף ומסומן נספח כד'

9. לתשובתך בהקדם נודה.

בברכה,
תומר ישראל, ע"ד
ב"כ פורום משפטי למען א"י, ע"ד

*כל ההדגשות בטקסט ובציטוטים הן שלי (ת.י) למעט מקרה בו צויין אחרת.

כ"ו בכסלו תשע"ג
10 בדצמבר 2012

בפני ועדת הבחירות המרכזית

המבקשים: פורום משפטי למען ארץ ישראל (ע"ר 7-212-044-58)

נגד

המשיב: בל"ד- הברית הלאומית הדמוקרטית

דף נספחים

נספח א- מצ"ב עמ' מס' 1 ממאמרו של ד"ר דוד בוקעי "הערביים בישראל – מניכור לאיום: לקראת אינתיפאדת אל-נכבה".

נספח ב'1- קישור פרוטוקול דיוני ועדת הבחירות המרכזית לכנסת ה-16 מיום 31 בדצמבר 2012:
<http://www.knesset.gov.il/elections16/heb/protocols/prot311202.htm>

נספח ב'2- קישור למסמך המלא כפי שפורסם באתר NRG ב 20 בדצמבר 2002:
<http://www.nrg.co.il/online/archive/ART/402/798.html>

נספח ג'- א"ב 11280/02 ועדת הבחירות המרכזית לכנסת השש-עשרה נ' ח"כ אחמד טיבי ואח', פ"ד נז(4) 1(2003) [פסקה 46 לפסה"ד]

נספח ד'- מצ"ב העתק עמוד האינטרנט מאתר מכון MEMRI מיום 24 בדצמבר 2005.

נספח ה'1- קישור הידיעה באתר NRG מיום 22 באפריל 2007:
<http://www.nrg.co.il/online/1/ART1/572/196.html>

נספח ה'2- מצ"ב מכתב ההתפטרות כפי שפורסם באתר YNET

נספח ו'- קישור ראיון עם ח"כ בשארה באתר YNET כפי שפורסם ביום 26 באפריל 2007.

<http://www.ynet.co.il/articles/0,7340,L-3392087,00.html>

נספח ז'- מצ"ב העתק מכתבו של ער"ד נזרי לער"ד כהן מיום 12 במאי 2008

נספח ח' - ת"פ (י-ם) 3169/07 מדינת ישראל נ' פיראס בן מחמד ע'אלב עסילה

נספח ט'- קישור פרוטוקול מס' 166 משיבת ועדת הכנסת:

<http://www.knesset.gov.il/protocols/data/html/knesset/2011-03-14.html>

נספח י'- מצ"ב צילום עמוד הבית של בל"ד מכתובת האינטרנט: <http://www.tajamoa.org>

נספח יא'- קישור לראיון באתר "הארץ" מיום 6 בפברואר 2009 :

<http://www.haaretz.co.il/misc/1.1244230>

נספח יב'- מצ"ב העתק כתבה מיום 31 במרץ 2008.

נספח יג'- מצ"ב צילום חזון בל"ד מאתר המפלגה.

נספח יד'- מצ"ב צילום עמוד מכון MEMRI המביא תרגום לתמצית הדברים.

נספח טו'- מצ"ב עמ' 5 מתוך ישיבה 131 של הכנסת מיום 11.5.2010.

טו'2- תפ"ח (נצ") 44036-05-10 מדינת ישראל נ' עומר סעיד

טו'3- קישור כתבה מאתר "NRG" בעניין מעצרו של מח'ול מיום 27 במאי 2010:

<http://www.nrg.co.il/online/1/ART2/112/557.html>

נספח טז'- קישור לכתבה באתר YNET מיום 15 במאי 2010 המתאר את ההפגנה:

<http://www.ynet.co.il/articles/0,7340,L-3889754,00.html>

נספח יז'1- קישור לכתבה באתר NRG בה גם תמונותיה של זועבי על המרמרה בין השאר מתעמתת עם חיילי צה"ל: <http://www.nrg.co.il/online/1/ART2/151/223.html>

יז'2- קישור לכתבה באתר "הארץ" מיום 26 בפברואר 2012:

<http://www.haaretz.co.il/news/education/1.1650442>

יז'3- קישור לידיעה באתר "YNET" מיום 19 בינואר 2012:

<http://www.ynet.co.il/articles/0,7340,L-4178173,00.html>

יז'4- קישור לידיעה באתר "מגזין המושבות" מיום 3 במרץ 2012:

<http://www.magazin.org.il/inner.asp?page=17&item=6845>

יז'5- קישור לכתבה באתר "NRG" מיום 2 במאי 2012:

<http://www.nrg.co.il/online/54/ART2/364/107.html>

יז'6- קישור לכתבה באתר "נענע 10" מיום 15 בנובמבר 2012:

<http://news.nana10.co.il/Article/?ArticleID=937699>

יז'7- קישור לכתבה באתר "YNET" מיום 17 בנובמבר 2012:

<http://www.ynet.co.il/articles/0,7340,L-4307152,00.html>

יז'8- קישור לידיעה במגזין המושבות מיום 20 בנובמבר 2012:

<http://www.magazin.org.il/inner.asp?page=17&item=7836>

נספח יח'- בג"ץ 73/53, חברת "קול העם" בע"מ נגד שר הפנים, פ"ד, ז, עמ' 884

נספח יט'- פס"ד ע"ב 561/09 בל"ד ואח' נ' ועדת הבחירות המרכזית לכנסת ה-18

מסמך 4

הערביים בישראל - מניכור לאיום: לקראת אינתיפאדת אל-נכבה¹

דוד בוקעי

אם ישימו על כף אחת של המאזניים את כל האידיאלים שבעולם, ועל הכף השנייה את קיום ישראל - אבחר בקיום ישראל, כי לא המתים יהללו י"ה...
דוד בן-גוריון

ברמה הפוליטית, מדינת ישראל מאוימת על-ידי ארבעה ראשי חץ מוסדיים פורמאליים:

א) התנועה האסלאמית, תנועת אהות לחמא"ס, ותנועת בת לאחים המוסלמים במצרים, שקיימת ביותר מ-60 מדינות, והיא התשתית הטרווריסטית של הג'יהאד העולמי;

ב) חד"ש, בגלגולה הקודם רק"ח, התנועה הקומוניסטית, בעלת אידיאולוגיה קומוניסטית-מרקסיסטית עם נטון לאומני חזק;

ג) התנועה החילונית-אזרחית של אחמד טיבי, מקבילה לתנועת פת"ח של ערפאת, תוך קיום קשרים הדוקים עם הרשות הפלשתינית (טיבי היה חבר רשמי במשלחת הפלשתינית במשא ומתן עם ישראל), כולל הבדווים בנגב;

ד) תנועת בל"ד בראשות עזמי בשארה, המשכה של תנועת "אל-ארד", אשר הוצאה מחוץ לחוק בתחילת שנות ה-60, ו"הרשימה המתקדמת לשלום", שקמה בתחילת שנות ה-80, בעלת אידיאולוגיה נאצריסטית פן ערבית משיחית.

בצד הלא פורמלי-פוליטי, ערביי ישראל הקימו יותר מאלף עמותות הרשומות במשרד הפנים, במגוון רב של נושאים, ארגונים לא ממשלתיים שיש להן שתי מטרות: **האחת** לבוא במקום המערכת המוסדית הישראלית בכל תחומי הפעילות, **השנייה**, לפעול בשיתוף-פעולה הדוק עם השמאל היהודי האנטי-ציוני, להונות את דעת הקהל בישראל, ולשמש מוקד התססה ועיצוב של המערכת הבינלאומית.

ישראל מרובה בקבוצות מיעוט - לאומיות, דתיות, עדתיות, מגדריות, גיליות - ומרביתן חשות קיפוח ואפליה מבחינת הקצאת משאבים וקידום אינטרסים שונים. אין מדינה בעולם בהן אין מיעוטים לסוגיהם, אך לכל המדינות זהות לאומית ומוסדית ברורה, והמיעוטים אינם קוראים תגר על זהותן הלאומית.

התופעה המאפיינת את מציאות היחסים בין מדינת ישראל לבין המיעוט הערבי, היא כפולה:

א) המיעוט הערבי בישראל הוא ייחודי בקרב המיעוטים בעולם, שיש לו הרבה יותר זכויות וחירויות אזרח לעומת הרוב הערבי בכל מדינות ערב והאסלאם, ואין לו כמעט לחלוטין חובות אזרח, ועדיין ממשיך לזעוק על קיפוח ואפליה.

ב) ערביי ישראל מייצגים מציאות ייחודית: הם המיעוט היחיד השואף לחסל את מדינת הרוב בתוכה הם חיים, ולבוא במקומה. מוכרים שלושה מצבים ביחסי רוב-מיעוט במערכת הבינלאומית: ראשית, מיעוטים המבקשים להתערות במדינת הרוב ולהפוך חלק ממנה; שנית, מיעוטים השואפים להיפרד ממדינת הרוב על-ידי הקמת מדינה נפרדת בטריטוריה מוגדרת; שלישית, מיעוטים הרוצים לשמר את המורשת שלהם במסגרת אוטונומיה תרבותית. אך רק המיעוט הערבי בישראל קורא לחסל את המדינה היהודית על כל הטריטוריה שלה כמדינה (politicide) וכלאום.

1. הסאמר מבוסס על סדרק העטור לראות אור בקרוב במרכז אריאל.

המארחן ד"ר **דוד בוקעי** מרצה בביה"ס למדע המדינה באוניברסיטת חיפה. פרסם וערך ספרים בנושאי האסלאם והמזרח התיכון. חבר מערכת נתיב.

English | rss | האזני | Memri TV | כתב לנו | רצוננו לרשימת תוכנה | חדש במדור | הוצאות אירועים | חדש במדור | חפוש מתקדם במאמרים | הוצאות אירועים

MEMRI TV

Available in: Arabic, English, Hebrew, Persian, Russian, Spanish, Urdu, Vietnamese, Chinese, Indonesian, Malay, Thai, Vietnamese, Chinese, Indonesian, Malay, Thai, Vietnamese, Chinese, Indonesian, Malay, Thai

Warfare Unit the Golan Heights Restored

מצא אותנו בפייסבוק

MEMRI

ממרי

521 אהבתי

521 אנשים אוהבים את ממרי

חפוש פייסבוק חבתי

מצא אותנו בפייסבוק

The Middle East Media Research Institute (MEMRI)

11,249 אהבתי

11,249 אנשים אוהבים את The Middle East Media Research Institute (MEMRI)

חפוש פייסבוק חבתי

נושאים

- דמוקרטיה חסויה האדם
- פונדמנטליזם אסלאמי
- יחסים בין ערבים
- יחסי ישראל ערב
- אנטישמיות
- ארה"ב ואירופה
- כלכלה וחברה
- תקשורת במזה"ת
- גרעין / נשק להשמדה המונית
- ליברליזם ורפורמה במזה"ת

חפוש מתקדם חפש

ח"כ עזמי בשארה: עלינו לשמור על גחלת הסכסוך עם הצינות בוערת

בהרצאה שנשא ח"כ עזמי בשארה ביריד הספרים הערבי והבינ"ל בביירות, הוא אמר כי מדינת ישראל היא השוד הגדול ביותר שאירע לאור יום במאה העשרים. בשארה מתח ביקורת על מדינות ערב המונקות להכיר בישראל כמדינה יהודית וקרא לחן לשמור על גחלת הסכסוך עם הצינות בוערת.

להלן קטעים מתוך ההרצאה:
"ערבי 48 אינם בוגדים או גיבורים, הם אינם פחדנים או גיבורים, הם אינם לוחמים ולא בגדו [באמון]. הם חלק מן העם הערבי ומה שמבחין אותם משאר הפלסטינים הוא שהם מסתובבים עם האזרחות הישראלית, שנכפתה עליהם כחלק מהדרישות [הנחוצות כדי] להישאר במולדת. בכך אין מעמדם שונה מזה של תושבי ירושלים מ-1967 שביקשו תעודת זהות ישראלית כדי שיוכלו להישאר [במולדת]. ההישארות באדמת [המולדת] אילצה אותם לגור [בה] ואח"כ [גם לשאת] אזרחות [ישראלית]. לכן אני סבור שההתעסקות הערבית עם נושא האזרחות [הישראלית] בתושבים של גבורה או בגידה היא לא יותר מדבורי [סרק]..."

[הישראלים מאמינים] שאם הם יחלקו אותם לעזות תתבטל הסכנה הדמוגרפית. הם המציאו את הלאומיות הדו-רזית כדי להבדיל אותם מן המוסלמים וכן הנוצרים, ומאחר והם מהווים מקשה אחת פעלה ישראל לחלק אותם לבוזיים ולתושבי קבע. הבעיה אינה עדתית. מטרתה של ישראל היא לפגוע בתודעה הלאומית [הפלסטינית]... המאבק עם הצינות אינו בגלל המספר [הדמוגרפי שלהם], אלא בגלל הלאומיות. מה שישראל רוצה הוא למנוע מאיתנו תכנית לאומית ולעורר אצל השמאל והדמוקרטיים [הפלסטינים] כעס ותינוב כלפי הלאומיים [הפאן-ערביים]..."

למרבה הצער, המערב מתייחס לישראל כאל מקרה מיוחד ולא כאל מדינה רגילה. זוהי תעובת בין קימה נמדינה לבין ייסורי המצפון [של המערב] כלפי היהדות. בעוד המערב חאה בה נוה מדבר של הדמוקרטיה במזרח התיכון, אני רואה בה את השוד הגדול ביותר שאירע לאור יום במאה העשרים. בישראל אין הפרדה בין דת ומדינה... מדוע? מפני שישראל רוצה להיות מודל נפוץ המושגת על מיזג העדתיות עם הלאומיות... הצינות הביאה לחילון של הרעיון היהודי והפכה אותו לרעיון לאומי שהמכניזם שלו הוא הקמת מדינה. משמעות הדבר היא שלא ניתן להפריד את ההשתייכות הדתית מן ההשתייכות הלאומית זה קנה המידה לקבלת אזרחות.

...האפליה בישראל היא לא עניין של מצע ממשלתי. היא [קיימת] בבסיס תשתית של המדינה. לכן, אין היא יכולה להעניק שוויון [לערבים] ולא להיות מדינה דמוקרטית. חופש הביטוי הוא אחד מתנאי הדמוקרטיה אך הוא לא כל הדמוקרטיה, לכן כאשר הבכירים הישראלים אמרים, לנו הערבים, 'אנחנו נתנים לכם חופש ביטוי' - אנו אמרים להם תנו לנו את פלסטין, לא חצים את הדמוקרטיה שלכם..."

בשארה הביע צער על כך שהערבים יתרו על הרעיון שהצינות היא זעזועית: "מדוע מכריזים המנהיגים הערבים שהם מוכנים להכיר בישראל כמדינה? זהו דבר שאנו לא מבינים ואין לו קשר למציאות, זוהי כניעה. ישראל ביקשה שיכיר בה כמדינה יהודית. המשמעות של זה היא שאין לפלסטינים זכות שיבה כל עוד ישראל היא מדינה יהודית..."

זהו מאבק ארוך ויתכן שלא יהיה לו סוף, אך עלינו לשמור על גחלת הסכסוך עם הצינות בוערת. חלק מן המשטרים הערביים מכירים בצינות בזמן שצינות זו מתייחסת אליי כאל פחות מאזרח. אם חצים שוויון, אם התושבים האמיתיים של הארץ ולא אלה הבאים מפולין, מרוסיה וממצרים. לפיכך, המערכה ארוכה שכן אנו חצים דמוקרטיה, אזרחות, זכויות ושוויון. פטפטים לא יוצרים דמוקרטיה, דמוקרטיה [צריכה להיות] משתנת על מוסדות שתהיה להם תוכנית [לאומית] וזה מה שאנו [ערבי 1948] מנסים לעשות". [1]
בשארה פנה למנהיגי ערב המוכנים להכיר בישראל כמדינה יהודית: "מנהיגי ערב, אם אתם חצים להינע אל תכפו עלינו את הכניעה". הוא הוסיף: "אני לא אכיר בצינות לעולם גם אם כל הערבים יעשו ק. לשלם לא נותר על פלסטין, [המאבק ארוך, אך יש לנו סבלנות]". [2]

[1] סכנות הידועות הלבנות (לבוש) 14.12.2005
[2] אל-ספיר (בירות) 15.12.05

הדפסת סוגר

(ספר ה' ב

22 באפריל 2007

 לכבוד יו"ר הכנסת
 חייכ דלויא איציק

שלום רב,

הנדון: התפטרותי מהכנסת ה-17

הגני מתכבד להניש לך את התפטרותי מהכנסת. זו היא כהונתי הרביעית והכנסת מאז שנת 1996, בעבודתי בכנסת עשיתי כמיטב יכולתי לייצג את הערכים האוניברסאליים בהם אני מאמין, כמו שוויון ודימוקרטיה, זכויות אדם ושלום צודק בין העמים. כמו כן פעלתי לייצג נאמנה את האזרחים בכלל ואת האזרחים הערבים במרט.

ניסיתי בפעילותי הפרלמנטרית לחבר בין הערכים בהם אני מאמין לרציונאליזם מעשי ושימוש תכליתי בכלים הפרלמנטריים. אין בכוונתי לסכם בהקשר זה את מגוון הפעילות, זאת יעשו אחרים. אבל אני יכול להסתכל אחורה ולהגיד בסיפוק שתרמתי להתפתחות שיה פרלמנטרי חודש הגנוע לאוכלוסייה הערבית כקולקטיב לאומי ולמשג האזרחות.

סאז הבחירות האחרונות גמלה בליבי ההחלטה להתפטר מהכנסת ולפנות יותר ומן לצד הפעילות הציבורית לכתיבה הגותית וספרותית, מה עוד שתמיד האמנתי שאני נמצא בכנסת כשליחות ולא כמקצוע.

לכבוד רב,

ד"ר עזמי בשארה

ספס

מדינת ישראל משרד המשפטים

לשכת היועץ המשפטי לממשלה

ירושלים, ז' אייר תשס"ח
12 מאי 2008

מספרנו : 5146-0004-2008
(בתשובה נא לציין מספרנו)

לכבוד
עו"ד ארנה כהן ✓
ת"ד 10
שפרעם, 20200

שלום רב,

הנדון: חקירת פעילי בל"ד על ידי השב"כ מכתבך מיום 10.4.08

- א. בהמשך לפנייתך שבסמך, פנינו לקבלת התייחסות שירות הביטחון הכללי לעניין, ומטעמם נמסר לנו כדלהלן:
1. שירות הביטחון הכללי פועל, בהתאם ליעודו ולתפקידיו הקבועים בחוק, על מנת לסכל ולמנוע פעילות טרור, חתרנות וריגול. במסגרת זו, פועל השירות גם ביחס למי שעלולים להוות, בידיעתם או מבלי ידיעתם, יעד לגיוס לפעילות טרור.
 2. כידוע, חה"כ לשעבר עזמי בשארה מבוקש לחקירה בישראל על רקע קשריו לארגון החיזבאללה. על פי המידע שבידי שב"כ, בשארה ממשיך ומקיים קשר עם גורמים העוינים את מדינת ישראל גם בעת הזו.
 3. על פי הערכת הגורמים העוסקים בכך בשירות - קיים חשש כי מגעיו של בשארה עם גורמים הקשורים עמו בישראל, עלול להיות מנוצל למטרות עוינות, לרבות לשם גיוס לפעילות בשירות ארגון החיזבאללה או שידול לפעילות בלתי חוקית אחרת, תוך הטעיה ביחס למטרתה האמיתית.
 4. לאור האמור לעיל, זומנו על ידי שב"כ בעת האחרונה מספר אנשים המקיימים קשר עם עזמי בשארה, הועמדו על הסיכון הגלום בקשר זה ונתבקשו לאשר בחתימתם כי הובאו לידיעתם הדברים הבאים:

"נבקש להפנות את תשומת ליבך כי מד עזמי בשארה מבוקש לחקירה בישראל על רקע קשריו עם ארגון החיזבאללה.

משכן, קיים חשש כי כל קשר עימו ינוצל לשם גיוס לארגון החיזבאללה או לשם שידול לפעילות בלתי חוקית אחרת, לרבות תוך הטעיה למטרות האמיתית."

5. עולה איפוא, כי הקשר עם עזמי בשארה לא נאסר, לא ניתנה לו קונוטציה פלילית כלשהי, ואין כל מטרה כדי להרתיע פעילים כלשהם לעסוק בפעילות פוליטית. כאמור, כל שאירע היה הצגת הסיכון בקיומו של קשר עם אדם שהיה במעמד בכיר המבוקש לחקירה בנסיבות חמורות. ממילא אין בצעד זה, שנועד לשמור על ביטחון המדינה, כדי לפגוע בזכויות אדם או אזרח כלשהן, ומכל מקום, הזימון לא היה בקשר לפעילות הפוליטית של מי מהמוזמנים, והדברים הובהרו מפורשות.

ב. נוכח המפורט בתשובת השב"כ האמורה - המקובלת עלינו - נראה, כי אין מקום לטענות שהועלו במכתבכם, ולפיכך לא נמצא מקום להנחות את השב"כ בהקשר זה, כמבוקש בפנייתכם.

בכבוד רב,

רז זורי, עו"ד

עוזר בכיר ליועץ המשפטי לממשלה

העתק: היועץ המשפטי, שב"כ

דואר נכנס

2 - 06. 2008

עדאלה

טל. 04-9501610

(סכח לנ)

פוליטי

בשב"כ חוששים: בשארה מגייס לחיזבאללה

מאת: ניר יהב, כתבנו לענייני ערבים, מערכת וואלה! חדשות
יום שני, 31 במרץ 2008, 12:38

לאחרונה זומנו פעילים של בל"ד לחקירה, בה נדרשו לחתום על התחייבות שלא להיפגש עם הח"כ לשעבר מחשש לגיוסם לארגון. השב"כ איננו נוהגים לפרט אודות דרכי פעולה

תגיות: עזמי בשארה, שב"כ, חקירה, בל"ד

בחודשים האחרונים זימן השב"כ לחקירה 18 פעילים של מפלגת בל"ד ואף דרש מחלק מהם לחתום על התחייבות בכתב שלא לקיים קשר עם מייסד בל"ד והח"כ לשעבר, ד"ר עזמי בשארה, משום שלטענת השב"כ, הדבר עלול להוביל לגיוסם לחיזבאללה. כזכור, לפני כשנה עזב בשארה את ישראל והתפטר מהכנסת בשל חשד שהעביר מידע ביטחוני רגיש לחיזבאללה במהלך מלחמת לבנון השנייה.

חבר הוועד המדיני של בל"ד, אשרף קורטאם, סיפר לוואלה! חדשות כי לפני כשבועיים הופתע לגלות שקיבל לביתו הזמנה רשמית לחקירה בשב"כ. "החוקר שאל אותי בהתחלה שאלות פרטיות על חיי, וניסה להראות לי שהוא יודע פרטים רבים עליי. לאחר מכן הוא אמר לי שהייתי בירדן שלוש פעמים ושאל אם נפגשתי עם בשארה. עניתי לו שלא נפגשתי איתו והוא שאל אותי אם אני בטוח. עניתי לו שאני בטוח".

בהמשך החקירה נדרש קורטאם, הנמצא במקום ה-18 ברשימת מועמדי המפלגה לכנסת, לחתום על מסמך התחייבות שלא לקיים קשרים עם בשארה מחשש שהאחרון יגייס אותו לפעילות בחיזבאללה. להלן נסח ההתחייבות שעליה נדרש קורטאם לחתום:

א. ידוע לי כי מר עזמי בשארה מבוקש לחקירה עקב קשריו עם ארגון חיזבאללה.

ב. הוזהרתי היום על ידי שירות הביטחון הכללי כי כל פגישה עם מר עזמי בשארה עלולה לשמש לצורך גיוס לארגון חיזבאללה, אפילו אם מטרת הפגישה לא נראית לשם כך.

"השב"כ מנסה להטיל אימה"

"סרבתי לחתום על מסמך ההתחייבות, אולם החוקר הבהיר לי שאני מוזהר", סיפר קורטאם. "אנו במפלגה הגענו למסקנה שמנסים להפחיד אותנו שלא להיות בקשר עם עזמי בשארה. מנסים להציג אותנו כאילו הוא בוגד ולא אדם משכיל ואינטלקטואל. לא ידוע לי שהשב"כ מזמן לחקירה יהודים כדי להזהיר אותם מפני נסיעה לטאבה".

"החקירות אשר מנהלים השב"כ והמשטרה נגד פעילי ומנהיגי בל"ד מהוות רדיפה פוליטית נגד בל"ד", אמר לוואלה! חדשות מזכ"ל המפלגה, עבד אל-פתאח עודד. "השב"כ מנסה להטיל טרור ואימה על הפעילים במטרה להרחיקם מהמפלגה ובמטרה להציג את המפלגה בקרב דעת הקהל בישראל כמפלגה קיצונית המאיימת על ביטחון ישראל. אסור לשכוח שאנו מפלגה חוקית ודמוקרטית הפועלת בכנסת".

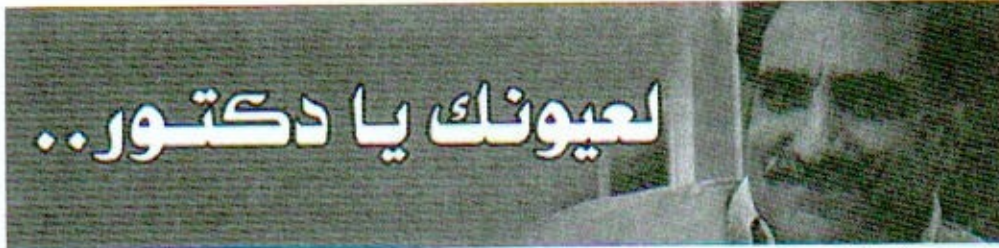
מהשב"כ נמסר בתגובה: "ייעוד השב"כ ותפקידיו נקבעו בחוק שירות הביטחון הכללי - התשס"ב 2002. מטבע הדברים, השב"כ אינו נוהג לפרט אודות דרכי פעולתו".

קישורים:

« לפניות, דיווחים וסיפורים הקשורים למגזר הערבי - כתבו לנו »

לצפייה בכתבה המלאה
סרקו את ה-QR קוד
וואלה! איתך בכל מקום, הורד לנייד

English

עברית

شريط الاخبار

.../ واصل طه 0 ترشيحا: عبد الفلاح يؤكد على دور الشباب في لقاء شباني

בל"ד... החזון.

17:40:51 2009-02-03

תנועת בל"ד נוסדה רשמית במרץ 1995, לאחר שנתיים של פעילות קדחתנית בקרב פעילים פלסטינים אזרחי ישראל, על רקע משבר פוליטי רב-ממדי. ראשיתו של המשבר עוד בשנות השמונים, אבל הוא הגיע לשיאו לאחר מלחמת המפרץ הראשונה ובפרט לאחר חתימת הסכמי אוסלו, שהובילו להפרחת האשליות של השמאל הציוני על קץ הסכסוך וסוף הכיבוש. הציבור הערבי בישראל הושפע מהתפתחויות פוליטיות אלה ונדמה היה שמפלגת העבודה משתלטת על הרחוב הערבי עם עשרות אלפי מתפקדים. פעילי הזרם הלאומי-פטריוטי-דמוקרטי-שמאלי בציבור הערבי בישראל היו בתקופה זו במצב של אטומיזציה, של פיזור כוחות ואף של ייאוש מהול ככעס, והם חיפשו דרך חדשה.

התנועה המתקדמת (בראשותו של ח"כ לשעבר מוחמד מיעארי) התמוטטה לאחר שלא הצליחה לעבור את אחוז החסימה בבחירות 1992. פעיליה היו מפולגים ומסוכסכים, והסכמי אוסלו וחילוקי הדעות סביבם רק העמיקו את המשבר שלה. תנועת אבנאא אלבלד, שידעה פריחה בשנות השמונים, סבלה בשנות התשעים מנסיגה וקיפאון פוליטי-ארגוני. מאז שקמה השליכה התנועה את יתבה על התנועה הלאומית הפלסטינית, ובעקבות הסכמי אוסלו התברר לכילם שהפלסטינים בישראל אינם חלק מהאג'נדה הפוליטית של ההנהגה הפלסטינית הרשמית. השאלה מה לעשות בתנאים הפוליטיים החדשים עררה ויכוחים בתוך אבנאא אלבלד, למרות אחדות הדעות ששררה בה נגד הסכמי אוסלו. גם מהד"ש והמפלגה הקומוניסטית פרשו קבוצות של פעילים, בעיקר בעקבות התמוטטות ברית המיעצות וגם על רקע ויכוחים מרים בשאלת הדמוקרטיה והסוגיה הלאומית, שהחלו עוד בתחילת שנות השמונים.

פעילים מקבוצות אלה הקימו, יחד עם אחרים, את תנועת ברית שוויון הערבית-יהודית, תנועה שלא החזיקה מעמד זמן רב, גם אם מילאה תפקיד חשוב בהחדרת התביעה להגדיר את ישראל כ"מדינת אזרחיה". היה ברור שבשלב זה צריך להקים תנועה ערבית. לאחר דיוני הכנה ארוכים ומייגעים, נוסדה בסופו של דבר תנועה פוליטית חדשה בשם הברית הלאומית הדמוקרטית (בל"ד). כבר בשלב ההקמה הצטרפו אליה הכרים וחברות מהפעילות הסטודנטאילית, הפמיניסטית, המוניציפלית והקהילתית, אבל המסה העיקרית הייתה של קבוצות שצמחו בתנועות אבנאא-אלבלד, הרשימה המתקדמת וברית שוויון (רוב פעילי ברית שוויון הערבים באו מהד"ש ומק"י).

בל"ד קמה באווירה של משבר ונסיגה פוליטית, ושמה לה למטרה לשנות את המצב הקיים. היא לא קמה כקואליציה של כוחות קיימים, אלא כסינתזה ארגונית ופוליטית חדשה. לא נעשה ניסיון למצוא מכנה משותף, אלא לפרוץ ביחד דרך חדשה.

אין ספק שהגותו הפוליטית ומאמציו הבלתי נלאים של ד"ר עזמי בשארה מילאו תפקיד מפתח בייסוד התנועה ובהתוויית דרכה הפוליטית. כתיבתו וקריאתו לסדר יום פוליטי חדש השפיעו על אנשים רבים ושיכנעו אותם שיש מה לעשות בתחום הפוליטי למרות המצב הקשה.

הישגיה של בל"ד חורגים מעבר להקמת תנועה וכית לאנשים רבים ואף מעבר להישגיה האלקטורליים. הקמתה שינתה את השית הפוליטי בציבור הערבי וגרמה גם למפלגות אחרות לשנות את השפה הפוליטית שלהן. היא הציבה

قصيدة ابقت امة

מודל של מאבק ותביעה לשוויון שלא היה קיים קודם לכן, ועצם העלאתו עוררה תשש בקרב ההנהגה הוותיקה.

התקופה הראשונה של בל"ד ידעה ויכוחים סוערים בנושאים פוליטיים וארגוניים. אנשים פרשו, אחרים הצטרפו, אך המפלגה צמחה הודות לגרעין הקשה שלה, שאין לו כנראה תהליף בטופים וולונטריים. עד היום חשים בבל"ד צער על כל מי שפרש מהמפלגה. עם זאת, ברור כי חלק גדול מהפירשים לא יכלו לחיות עם הכרעות פוליטיות וארגוניות שנתקבלו בשנים הראשונות. בבירורה שבין פרישה של חלק מהחברים וניהול חיי מפלגה בצל שסעים וקרעים, עדיפה הפרישה, למרות הקושי. קשוי הלידה של גוף פוליטי הם כנראה טרח המציאות, במיוחד אם הוא גוף אידיאולוגי-ערכי.

תנועת בל"ד צמחה מתוך שלוש מסורות פוליטיות: הלאומית, הדמוקרטית והסוציאליסטית, ושלושתן מוטמעות במצע המפלגה ובדרכה הפוליטית. ההתפתחות התנועה התאפיינה במאמץ מתמיד של פירוק והרכבה, תזות ואנטי תזות ויצירת סינתזות בשלם המחשבה והפרקטיקה הפוליטית-חברתית.

התפיסה הלאומית של בל"ד מנגדת לכל התפיסות הפרימורדיאליות, אבל מעמידה את חשיבותה של הלאומיות כמסגרת וכזהות מודרנית. התפקוד של הלאומיות בקונטקסט הפלסטיני בכלל, ובמקרה של הציבור הערבי-פלסטיני בתוך ישראל בפרט, הוא משחרר. אין מדובר כאן במהות, אלא ביחסים מבניים שממקמים את הציבור הערבי בארץ כאוכלוסייה מזוכאת, שהגיבוש הלאומי שלה הוא תנאי הכרחי להובלת המאבק לשמירה על הזהות והתרבות וליציאה ממעגלי השוליות, הדיכוי והאפליה. ללא מודעות כזו לא יכול להתקיים מאבק לשוויון. שותפות המבוססת על שלילת הזהות ושלילת הזיכרון משמרת את השוליות ושוללת את הזכויות. את זה חלק גדול מהשמאל היהודי-ישראלי, אפילו הרדיקלי, לא הבין או שלא רצה להבין, או שהבין אבל לא קיבל, בין אם מתוך פוזות של אוניברסליזם תפל ומתנשא, או מתוך גישות של שוביניזם אינטרנציונליסטי השולל את הלאומיות. למרבה הצער, רק מעטים בשמאל תמכו בבל"ד מתוך עמדה של סולידריות בלתי מתפשרת עם תנועה לאומית של מזוכאים, ומתוך הסכמה לעקרונותיה וחזונה בדבר דו-קיום המבוסס על ערכי שוויון ושותפות ולא על יחסי כוח.

ממד מרכזי אחר בתפיסה הלאומית של בל"ד הוא בניית זהות לאומית מודרנית ופתוחה. החלופית לזהות כזו הן זהויות טרום-מודרניות, עדתיות, חטולתיות ומשפחתיות, שנודע להן כוח רב בציבור הערבי בארץ ובחברה הערבית ככלל. הלאומיות אינה שוללת אותן, אבל יוצרת מסגרת שמונעת את ההתפוררותה ושיסועה של החברה הערבית בארץ, כפי שהממסד חותר לעשות. מזהויות טרום-לאומיות וטרום-מודרניות אי אפשר לגבש חברה מודרנית. החלופה ללאומיות היא שלילת הזהות, ומתוך כך גם שלילת האפשרות למימוש זכויות וזהויות כאחד.

האתגר הלאומי כפי שבל"ד תופסת אותו הוא אם כן אתגר כפול: כלפי המדינה והחברה הישראלית מצד אחד וכלפי החברה הערבית פנימה מצד שני. כלפי המדינה מוצב האתגר הלאומי כדרישה להכיר באזרחים הערבים בארץ כבמיעוט לאומי שיש לו זכויות לאומיות קולקטיביות. הפרויקט הלאומי בתוך החברה הערבית מתמקד בשמירתה ופיתוחה של הזהות הלאומית ובארגון האזרחים הערבים כמיעוט לאומי מגובש. משני אלה גוזרת תנועת בל"ד שורה של פרוגרמות, דרישות והצעות קונקרטיות שבאות לידי ביטוי בכנסת, בוועדת המעקב, בתקשורת ובפעילות ציבורית.

המחשבה הפוליטית של בל"ד מבוססת על התביעה לזכויות האזרחיות והלאומיות של המיעוט הערבי-פלסטיני בישראל. התביעות הללו עוצבו באמצעות חיבור ישיר בין התודעה הלאומית של מיעוט מזוכא, כלומר מאבק נגד השליטה והרודנות של הרוב, לבין ערכים אוניברסליים כחירות, שוויון, צדק וכבוד האדם. התביעות הפרטיקולריות נשענות על ערכים כלל-אנושיים, והעלאתן מערערת על ההגדרות הטכניות של הרוב ושל המדינה. מתוך תפיסה של אזרחות מלאה ושוויון מלא הן בזכויות אינדיבידואליות והן בזכויות קולקטיביות לאזרחים הערבים, בל"ד פיתחה את הרעיון והפרויקט של "מדינת כל אזרחיה", תוך תרגומו לתיכונים ולדרישות קונקרטיות המציבות חלופה דמוקרטית של יהודים וערבים החיים בצוותא ובשוויון מלא. האתגר הלאומי התפתח לאתגר דמוקרטי כולל, המהווה אלטרנטיבה רעיונית ופוליטית להגמוניה הציונית.

❶ اغالي مختارة

- 📖 بما موبل الهوا
- 📖 الحياة مش فيلم!
- 📖 الارعول
- 📖 يا اهلاً بالمعارك
- 📖 يا طبب القلب وبنك
- 📖 عطسان يا صابا
- 📖 نشيد النوره
- 📖 يا عالم حرام
- 📖 سجن القلعة
- 📖 مبهالك يا محبل

תנועת בל"ד סבורה כי הפתרון הצודק והעדיף לסכסוך הישראלי-פלסטיני הוא פתרון דו-לאומי, אך היא אינה יכולה להתעלם מכך שהתנועה הלאומית הפלסטינית אימצה את הפתרון של שתי מדינות, מכך שזה הפתרון שזוכה לתמיכה בינלאומית רחבה ומכך שלפי שעה אין אפשרות ריאלית להקים מדינה משותפת. מדינה דו-לאומית תהיה רלבנטית אם פתרון של שתי מדינות יהפוך בלתי אפשרי, או כתוצאה מהתפתחות היסטורית של היחסים בין שני העמים לאחר הקמת המדינה הפלסטינית. בכל מקרה, בל"ד תומכת בפשרה היסטורית המבוססת על הגדרה עצמית לשני העמים, על סיום הכיבוש ועל פתרון בעיית הפליטים בהתאם להחלטות האו"ם. הדרך היחידה לפתרון היא קבלת העיקרון של שוויון מלא, לאומי ואזרחי, והכרה בזכות השיבה של הפליטים. בל"ד הביעה התנגדות ליוזמות ולהצעות שיש בהן הכרה בהתנחלויות ובסיפוח שטחים ושנעדר מהן מינימם של צדק היסטורי, כמו יוזמת קמפ דייוויד, יוזמת ז'נבה ומפת הדרכים. חבר הכנסת היחיד מהשמאל שלא הצביע בעד קמפ דייוויד והזהיר מפני התוכנית הזו היה ח"כ עזמי בשארה, אז הנציג היחיד של בל"ד בכנסת. עמדה עקרונית נוספת במצעה המדיני של בל"ד הוא שהסדר קבע הייב להיות הסדר טלל עם מדינת ערב ולא רק בין הפלסטינים וישראל, ולכן בל"ד תומכת ביוזמת השלום הערבית למרות אי אילו הסתייגויות ממנה.

יותר מכל מזהה בל"ד עם שני עקרונות פוליטיים מדינת כל אזרחיה ואוטונומיה תרבותית למיעוט הערבי בישראל. שניהם הפכו לדגל של המפלגה ועוררו דיון בקרב הציבור הערבי והיהודי בארץ.

החזון של "מדינת כל אזרחיה" מאתגר את המבנה הפוליטי הקיים בישראל, שבו הציונות היא אידיאולוגיית-על, והמדינה מגדירה את עצמה ומתנהגת כמדינה יהודית וכמדינת כל היהודים בעולם. לא רק שמעצם הגדרתה המדינה היא מדינתם של חלק מהאזרחים, אלא שהיא גם מדינתם של כאלה שאינם אזרחיה. "מדינת כל אזרחיה" היא חזון של חיים משותפים, שבו לכל האזרחים יש מעמד שווה, ללא פריבילגיות וללא אפליה ממוסדת.

"מדינת כל אזרחיה" היא פרויקט של חילוק, שכן ההגדרה המינימליסטית של מדינה חילונית היא הפרדת הדת מהמדינה וניטרליות דתית, עדתית וכיתתית. כל עוד המדינה מגדירה את עצמה כמדינה יהודית לא תוכל להתקיים הפרדה בין דת ומדינה, ומכאן הזלות הבלתי נסבלת של מה שנקרא "החילוניות הישראלית", המיוצגת בידי מפלגות רעשניות ומעצבי דעת קהל המתדרים בחילוניות אך אינם מוכנים להתמודד עם משמעותה. הפרויקט הפוליטי של בל"ד הוא החזון החילוני היחיד בישראל.

במצע של בל"ד נרמזו על ההשלכות ארוכות הטווח שיכולות להיות למדינת כל אזרחיה "אזרחות שוויונית במדינת האזרחים, בנוסף להכרה בקיומם של שני עמים בארץ, מהווים בסיס רעיוני ומודל לפתרון צודק יותר של הבעיה הפלסטינית לטווח הארוך. הם מהווים בסיס דמוקרטי לארגון החיים המשותפים והיחסים השוויוניים בין שני העמים". התפיסה של "מדינת האזרחים", כפי שבל"ד מציגה אותה, טללת גם זכויות קולקטיביות. היא מבוססת על זכותו של כל אזרח לחירויות אישיות ולשייכות לקולקטיב ולתרבות מסוימת. בנקודה זו נפגשות התביעות לדמוקרטיזציה ולזכויות של מיעוט לאומי, ומכאן באה הדרישה לאוטונומיה תרבותית של האוכלוסייה הערבית בישראל.

לא כל כך קשה להכריז על הקמת תנועה או מפלגה, אך תהליך הבנייה הוא קשה ומצריך מאמץ יומיומי בלתי נלאה. בהתחלה התבססה בל"ד על פעילים עם ניסיון פוליטי בתנועות אחרות, עם מסורות שונות של תפיסת הארגון הפוליטי, ועם הזמן הצטרפו אליה חברים חדשים, שתרמו רבות לגיבוש אופייה המקומי והארצי. אחד הוויכוחים שליוו את התארגנות המפלגה וממשיך להתקיים גם כיום הוא האם לבנות תנועה רחבה, שרק מיעוט מהכריה יהיו פעילים, או להתארגן על בסיס של חברות פעילה במפלגה. בל"ד הקימה עשרות סניפים ביישובים הערביים והתבססה כתנועה עממית, השואפת להיות הזרם המרכזי בציבור הערבי בארץ. שאיפה זו מתבטאת במאמץ תמידי להתחבר לשכבות עממיות, למשוך את האינטליגנציה ולטפל למגוון רחב של נושאים פוליטיים וחברתיים. ההטרוגניות החברתית-תרבותית של חברי ותומכי בל"ד מציבה בעיות ואתגרים יומיומיים, אך זהו סוד כוחה. בל"ד עושה מאמץ בלתי פוסק לכיוון של חיזוק האינטגרציה של השונות בתוכה ובסביבתה

ומניעת אינטגרציה רעועה העלולה לטשטש את ערכיה וזהותה הפוליטית-חברתית.

פעילות ופעילותיה של בל"ד שזורים בכל תחומי הפעילות הציבורית בחברה הערבית באוניברסיטאות ובשלטון המקומי, בארגוני נשים וועדי הורים, בהתארגנויות עובדים וועדי שכונות. בל"ד יזמה את הקמת תנועת הנוער הדמוקרטי, את התאחדות האישה המתקדמת וארגון סטודנטים. חברי וחברות בל"ד פעילים (ויש הרבה מה לשפר) במסגרות ויוזמות יהודיות-ערביות כמו ארגוני מחאה, עמותות, ארגוני סטודנטים-מרצים וכו'.

כמות ואיכות הפעילות שתנועת בל"ד מקיימת מראות שמדובר במפלגה דינמית המגיבה להתפתחויות ומקיימת פעילות יזומה במגוון של נושאים. בימים אלה לא קל לקיים תנועה פוליטית עם בסיס עממי ולא רק כוח אלקטורלי. הנטייה להתרחק מהפוליטיקה והצטמצמות החברה הפוליטית לא פסחה על החברה הערבית בארץ, אך בל"ד מנסה להתגבר על מכשול זה תוך שימת דגש על בעיות שמעניינות את הציבור והענקת אופי פוליטי לבעיות שלכאורה אינן פוליטיות במובהק. הקמפיין הפוליטי של בל"ד קורא למעורבות ציבורית, ולא רק דרך נציגים בכנסת, בשלטון המקומי ובארגונים מקצועיים. מאז הקמתה נאבקת בל"ד לשיקום מעמדה של הפוליטיקה, בפרט הפוליטיקה המפלגתית, מתוך תפיסה שעמותות וארגוני מחאה אינם מהווים תחליף למפלגות.

עם הקמתה התעורר בבל"ד ויכוח אם להשתתף בבחירות לכנסת. היו שאמרו שזו השתתפות עקרה, שאין לתנועה כזאת מה לחפש בכנסת ושתהיה בכך לגיטימציה למשחק פוליטי מכור מראש. האסטרטגיה, הם סברו, צריכה להתמקד בהקמת תנועה עממית ובמאבק בשטח. כך ניתן יהיה ליצור מפלגה שונה, המתאפיינת בהתנזרות מפרלמנטריזם. אבל הריב סבר שהדרך היא באבק למען זכויות אזרחיות ולאומיות וטיפול בבעיות היומיומיות של הציבור הערבי מצריכה השתתפות בבחירות לכנסת. לבסוף הוחלט לרוץ לבחירות כדי להביא לידי ביטוי את עמדותיה של בל"ד, כדי שקולה ישמע וכדי שתוכל להציב אתגרים פוליטיים על סדר היום הציבורי בארץ.

בבחירות 1996 רצה בל"ד ברשימה משותפת עם ח"ש. ד"ר עזמי בשארה, יו"ר בל"ד, היה המועמד הרביעי ברשימה המשותפת, שקיבלה חמישה מנדטים. ח"ש לא רצתה להכיר בכך שיש לה מתחרים פוליטיים בציבור הערבי ועם הזמן נוצרה מתיחות בין ח"ש לבל"ד. בבחירות 1999 רצה בל"ד באופן עצמאי. לרשימתה צורף ד"ר אחמד טיבי, והיא זכתה בשני מנדטים. צירופו של טיבי לרשימה עורר חילוקי דעות קשים במפלגה, ומוסדות בל"ד סיכמו שהיתה זו טעות שגרמה נזק פוליטי וארגוני. בבחירות 2003 קיבלה רשימת בל"ד שלושה מנדטים.

התמיכה של הציבור הערבי בבל"ד מתקיימת בכל האזורים ובכל השכבות החברתיות, עם אחוזים גבוהים יותר בקרב משכילים ובני נוער. אולם בל"ד הצליחה לקבל רק כ-1,000 קולות של מצביעים יהודים, שחשיבותם גדולה. עם זאת, בבל"ד מודעים לכך שהפוטנציאל האלקטורלי בקרב היהודים גדול בהרבה, אך הוא מצריך השקעת מאמץ בשיתוף פעולה בין יהודים לערבים על בסיס של שוויון, ערכים משותפים והסכמה פוליטית כללית, גם בנושאים פוליטיים וחברתיים קונקרטיים (עם או בלי קשר לבחירות, כמוכן).

בל"ד שואפת להיות הזרם המרכזי והמוביל בציבור הערבי עם שותפים לדרך ובני ברית חזקים בציבור היהודי. זו לא רק שאיפה, אלא אג'נדה פוליטית שבל"ד עמלה להשגת יעדיה, תוך הבנה שכדי להגשים חזון צריך כוח והשפעה.

מסוף שנות התשעים, ובפרט בעקבות האינתיפאדה ואוקטובר 2000, עמדה בל"ד שוב ושוב בפני מסעות הסתה ורדיפות פוליטיות. בבחירות 1999 הציג עזמי בשארה את מועמדו לראשות הממשלה, והציג עמדה שלא חששה להתעמת עם השמאל ולא קיבלה את הנחת היסוד של השמאל הציני שקולות הערבים "נמצאים בידו". רעיונותיה ופעולותיה של בל"ד, ובפרט של ח"כ עזמי בשארה, עוררו חרדה וחשפו את פרצופה האמיתי ואת גבולותיה הצרים של הדמוקרטיה הישראלית. מסע ההסתה והדה-לגיטימציה הפוליטית הגיעו לשיאם בהעמדתו של ח"כ עזמי בשארה לדין בגין ארגון ביקורי קרובים בסוריה והצהרות פוליטיות בקורדחה (סוריה) ובאום אל-פחם, בהן הדגיש את זכותו של עם כבוש להאבק נגד הכיבוש.

שיא נוסף נרשם בדצמבר 2002, עת הגיש הוועד המשפטי לממשלה בקשה

לפסול את בל"ד מלהשתתף בבחירות לכנסת. הבקשה, שגובתה בפרסום דו"ח סודי של השב"כ (שעקב מקרוב אחר תנועותיו והצהרתיו של ח'כ עזמי בשארה וחברים אחרים בבל"ד והפעיל לא רק סוכנים אלא גם דמיון פורה), התבססה על שתי טענות שקריות: האחת, שמדינת כל אזרחיה פירושה חיסול מדינת ישראל, והשניה, שבל"ד תומכת בפעילות צבאית נגד מדינת ישראל, כולל אמצעים המכונים טרור. בעקבות הרעש הגדול שהתעורר בעולם נגד משפטו של בשארה והניסיון לפסול את בל"ד, נאלץ העיתונאי אמנון אברמוביץ להודות שהמסע נכשל ואמר שיש לטפל בבל"ד בשיטות אחרות. הרדיפה הפוליטית לא פסקה, והיא מקבלת ביטוי בהפרחת שמועות כזב על-ידי עיתונאים מסיימים בתקשורת העברית והערבית. קשה לדעת אם בטווח המייד הרדיפה הפוליטית חיוקה או החלישה את המפלגה, אך היא בוודאי גיבשה וליכדה אותה. כך שבסופו של דבר, לטווח הארוך, מחזקת הרדיפה את המפלגה, והשלטון מפגין כאן לא רק רשעות אלא גם טיפשות גמורה.

יש חיים אחרי בשארה

15:06:50 2009-02-05

חנין זועבי: "בל"ד עשתה היסטוריה"

15:05:08 2009-02-05

[ارسل لصديق](#)

[اطبع](#)

[اضف تعليق](#)

النتائج التفصيلية للكنيست في البلدات العربية

English

מואמרים | חיפוש מתקדם במאמרים | היראה ואליקים | חדש באהר | רענרש ורשימת תופעה | כתבו לנו | Memr TV | מאשי | rss

נושאים

- דמוקרטיה וזכויות האדם
- פונדמנטליזם אסלאמי
- יחסים בין ערבים
- יחסי ישראל-ערב
- אנטישמיות
- ארה"ב ואירופה
- כלכלה וחברה
- תקשורת במזרח
- ברעני / נשק להשמדה המונית
- ליברליזם ורפורמה במזרח

MEMRI TV

Baby Boom Gaza-Style: Newborn Baby Named Fajr after Missiles Launched at Israel

מצא אותנו בפייסבוק

ממרי

521 אהבתי

521 אנשים אוהבים את ממרי.

David Bushra

Ilana Ohad

חיפוש פייסבוק בבית

מצא אותנו בפייסבוק

The Middle East Media Research Institute (MEMRI)

11,249 אהבתי

11,249 אנשים אוהבים את The Middle East Media Research Institute (MEMRI).

Guy

חיפוש פייסבוק בבית

מאמרים - בל"ד בעצרת זיכרון לערפאת: לשלב בין מו"מ להתנגדות
7/12/2010 תאריך

בל"ד בעצרת זיכרון לערפאת: תומכים בעקרונות הלאומיים ובשילוב בין מו"מ להתנגדות

ב-12.11.2010 קיימה מפלגת בל"ד בפעם הראשונה את עצרת "העקרונות הלאומיים" - עצרת זיכרון לרגל יום השנה השישי למוות של יאסר ערפאת, באום אל-פחם. האירוע סוקר באתרי אינטרנט שונים של ערביי ישראל, בהם האתר של עיריית אום אל-פחם. [1] שהציג תמונות וקטעי וידאו מותם.

הנואמים בעצרת האדירו את דמותו של ערפאת כמנהיג הבלתי מעורער של המהפכה הפלסטינית, שלא ויתר על עקרונות ושילב בחוכמה בין משא ומתן לבין התנגדות; הם האשימו את ישראל במוות וקראו להקמת ועדת חקירה בינ"ל של נסיבות מותו. הם מתחו ביקורת על האופן שבו הרשות הפלסטינית ויושב הראש שלה, מחמוד עבאס, מנהלים את ענייניו של העם הפלסטיני וקראו להם להפסיק את התיאום הביטחוני עם ישראל ולהגן על הזכויות הלאומיות. נשמעה אף קריאה לבחון את המשך קיומה של הרש"פ. לאחר שזו כשלה בתפקידה. בנוסף הדגישו הנואמים כי ערביי ישראל, כחלק בלתי נפרד מהעם הפלסטיני וכמאגר אסטרטגי של המפעל הפלסטיני, ימשיכו להיאבק בשליטה הציונית ובגזענות המופנית כלפיהם.

אימן סולימאן, סגן ראש עיריית אום אל-פחם מטעם התנועה האסלאמית, אמר בנואמו כי תושבי אום אל-פחם שמחים לארח את "המנהיג הגיבור שהידי יאסר ערפאת" ואת העצרת של בל"ד, שהיא "העצרת המתנגדת... המשתתפת ישירות בחיזוק זהותו הקולקטיבית הכותפת בארץ הזאת ועליה, כותשביה המקוריים."

יז"ר כי בל"ד קמה על רקע התנגדותם של חברה להסכם אסולו והיא חולת בהפיכת ישראל למדינת כל אזרחיה וכי העיר אום אל-פחם נחשבת למעוז הפלג הצפוני של התנועה האסלאמית בהנהגתו של השיח' רא"ד ז'לאה, שמרצה כעת עונש מאסר של מספר חודשים.

להלן קטעים מן הדברים שנואמח בעצרת, מתוך אתר עיריית אום אל-פחם.

ערפאת - מנהיג המהפכה הפלסטינית

יז"ר מפלגת בל"ד, ואצל טה, אמר כי ערפאת היה "סמל היסטורי... שהוביל את המהפכה הפלסטינית נגד העושק וההכלה [של הפלסטינים בישראל] לעבר חירות ועצמאות של עמנו. הוא המנהיג שחצה עם המהפכה את שדות המוקשים ועקף את כל המזימות שנירקמו נגדו ונגדה. הוא הפיץ אור בנסיבות האפלות ביותר לאחר התבססה של 1967, כפי שאמר גמאל עבד אל-נאצר, ועקף מצור אחר מצור עד שמסר את נפשו בשנת 2004, כשהוא נחר במאורתו." טה הוסיף ותיאר את ערפאת כ"מנהיג תנועת השחרור הלאומי העולמי... שקיבע את הזהות הפלסטינית כעמקה הלאומי [ערבי] והאסלאמי." הוא קרא ליז"ר הרש"פ מחמוד עבאס "לקרוא לאחדות לאומית, שתהווה את הלבנה הראשונה בהגשמת המפעל הלאומי הפלסטיני."

יז"ר סיעת בל"ד בכנסת, ג'מאל זחאלקה, אמר בנואמו כי ציון יום הזיכרון לערפאת הוא חובה לאומית ובינה את מניעת ציון בעזה. [2] הוא אמר שערפאת הוא "נכס של [כל] העם הפלסטיני, הוא המנהיג ההיסטורי שלו, בלי להתחשב בוויכוחים [שהתנהלו] עימו. עלינו ללמוד כיצד לכבד את המנהיגים ההיסטוריים. כאלה הם עמים הראויים לחיות. הרשויות בעזה היו צריכות ליזום [בעצמן] את קיום יום הזיכרון, זוהי חובה המוטלת עליהן."

מזכ"ל בל"ד: לחזור לעמידה האיתנה של ערפאת

הנואמים הקדישו חלק נכבד מדבריהם לאופן שבו ערפאת שילב בין משא ומתן מדיני לבין ההתנגדות ולהתעקשות שלא לוותר על אף עיקרון פלסטיני. הם קראו להנהיגה הפלסטינית הנוכחית ללכת בדרך, להפסיק את התיאום הביטחוני עם ישראל ולא לנהל מו"מ ללא מקור סמכות ובצל המשך הבנייה בהתנחלויות.

ואצל טה הסביר שערפאת לא ראה במו"מ מטרה, אלא טקטיקה ואמצעי להגיע למדינה פלסטינית שבירתה ירושלים, ללא ויתור על העקרונות. הוא סיפר שלפני נסיעתו לקמפ דייוויד אמר לו ערפאת: "אם יד מיני תחום על [הסכם] ללא ירושלים וללא [זכות השיבה] לפלסטינים, אגדע אותה." טה שיבח את ערפאת על ששילב בפיקוחו בין המו"מ להתנגדות, בלי להפוך את המו"מ לחלופה של ההתנגדות, ועל שקבע את גבולות המו"מ וחיזק את העקרונות הפלסטיניים, כאשר לאחר קמפ דייוויד תמך בהתנגדות ובחימושה ואימץ לחיקו את כל הפלגים, זאת, לאחר שישיראל הכשילה את כל האופציות האפשריות וניסלה כל תהליך שלום אפשרי.

טה פנה ליז"ר הרש"פ מחמוד עבאס וקרא לו ללכת בדרך של ערפאת: "אם תדבק בפועל בעקרונות ותזיח זאת, נהיה הראשונים שנוזק את ידך. זוהי הדרך הנוכחה. המו"מ אינו אלא חלק מהמפעל הלאומי הפלסטיני ואינו תחליף שלו. המו"מ הוא שיטה טקטית ולא מטרה..."

מזכ"ל בל"ד, עווד עבד אל-פתאח, אמר שהתנועה הלאומית הפלסטינית זקוקה לעמידה איתנה כעמידתו של ערפאת, ושעליה ללמוד מכלולו לחשוב מחדש על מדיניותו ולתקן את טעותיו, לאחר שהאופציות שלו נכשלו. ליז"ר, ערפאת היה פרגמטי מאוד, אך "[הסכם] אסולו היה רחוק מאוד מפרגמטיות ולכן החשבנו אותו לטעות, אולם [ערפאת] לא זרק את אופציית ההתנגדות והצליח לחבר בינה לבין המו"מ." הוא טען שהאשמתו בידי ישראל, שהוא הפר את הסכם אסולו ופנה להתנגדות, היא אות של כבוד לערפאת, ותקף גורמים ברש"פ שביקרו את מעשיו. הוא האשים את ההנהגה הפלסטינית החדשה, בכך שבחרה את המו"מ לבדו וביטלה את העימות המדיני והעימות בשטח עם הכיבוש, דבר שהעביר את המאבק לחדרים סגורים ונתן חיפוי לישראל.

עבד אל-פתאח אמר כי ישראל הרגה את אופציית שתי המדינות, ויש לחזור לסעיף המדינה האחת, שנמחק מן האמונה הפלסטינית בשנות 1996, "כאופציה שתעמיד את ישראל מול אתגר חדש לאמשייתה ולמוסריותה."

ג'מאל זחאלקה תקף את ישראל, ארה"ב וגורמים ערביים, על ניסיונם לעוות את תדמיתו של ערפאת. הוא אמר שכפי שהציונות טענה שחאג' אמין אל-חוסיני היה בעל ברית של הנאצים ושהוא דחה את הצעת החלוקה, כדי להטיל עליו את האחריות לנכבה. כן ארה"ב וישראל האשימו את ערפאת בהכשלת השלום.

כאשר מנהיגים פלסטינים וערבים שרצו להיפטר ממנו שמחו על כך בסתר ליבם.

על רקע דברים אלו עבר זחאלקה לתקוף את עבאס על דבקותו במו"מ: "הוסר המכשול – שהוא יאסר ערפאת – מדרך השלום, והגיע מסלק המכשולים – נשיא פלסטיני שאיים מאמין אלא במו"מ. הוא נשא ונתן ללא הפסק, והתוצאה הייתה אפס. היכן השלום?!" זחאלקה קרא להנהגה הפלסטינית "להפסיק את התיאום הביטחוני עם ישראל. אל תמשיכו במו"מ בלי מקור סמכות [של ההחלטות הבינ"ל] ובצל [הבפיה] בהתחלפות...".

זחאלקה המשיך וגינה ניסיונות של מספר גורמים ליצור "יאסר ערפאת חדש, כזה שלא הכרנו במציאות, אדם אשר משא ומתן, נכנע, מוסר ומפקיר את העקרונות", בעוד שבפועל הוא סירב לחתום בקמפ דייוויד על הסכם המחסיל את זכויות העם הפלסטיני, למרות הלחצים שהופעלו עליו. הוא אמר שעל אף שערפאת לא ניצח צבאית, הוא ניצח במערכת ההגנה על הקיום הלאומי הפלסטיני ועל אחדות העם הפלסטיני.

בהמשך שיבח זחאלקה את ערפאת על כך שלצד הרבה הוא נשא גם עלה של זית והציע אפק מדיני יהודים ולעריבים בפלסטין, בדמות מדינה חילונית דמוקרטית, ולאחר מכן שתי מדינות לשני עמים עם הבטחת זכות השיבה לפלסטיים, הצעתו שישראל דחתה, מה שלדבריו מצביע על כך שלא היה פרטנר ישראלי לשלום.

הרש"פ הפכה לסוכן ביטחון של ישראל

עוד עבד אל-פתאח הרחיק לכת בביקורתו על הרש"פ, ואמר שלאור המבוי הסתום שאליו הגיע התהליך המדיני, ולאור הכוונה הישראלית להשלים את יהוד פלסטין וליצור מדינת גטאות מפורדת, יש לבחון מחדש את תפקידה של הרש"פ והתועלת שיש בה לאחר שכשלה בהגשמת מטותיה, במיוחד לאחר שהפכה לסוכן ביטחון של ישראל. הוא גם קרא להשיב לאש"ף את תפקידו במאבק ולשחרר מן הכלא של הרש"פ.

אימן סלימאן התייחס גם הוא לתיאום הביטחוני ושיבח את בל"ד על קיום העצרת בשלב הרגיש הזה שבו, לדבריו, יש כאלה הנשענים על מקלו של דייוויד [עד לאחריה המתאם הביטחוני של ארה"ב ברש"פ ואחראי על אימון מגפמי הביטחון ברש"פ] ורצים להגיע לחצאי פתוחות [מדיניים].

ישראל הרעילה את ערפאת וגרמה למוות

חלק מהנאומים התייחסו לנסיבות מותו של ערפאת והאשימו בגלוי את ישראל, ג'מאל זחאלקה קרא להקים ועדת חקירה וביית דין בינ"ל לחקר מותו של ערפאת, כדי שגמשה בעקבות ההתנקשות בראש ממשלת לבנון רפיק אל-חרירי, ותהיה מדוע הרש"פ לא ביקשה זאת. הוא טען שכל העדויות מצביעות על כך שישאל הרעילה את ערפאת והרגה אותו, והוסיף ש"בלי לקפח איש, ייתכן שיש מי ששיחק פעולה עם ישראל בהרעלת יאסר ערפאת, ולק אנו דורשים חקירה בינ"ל בנושא ההתנקשות".

ערביי ישראל – מאגר אסטרטגי למפעל הפלסטיני ולא שמאל ישראלי

באופן טבעי, עסקו הנואמים במצבם של ערביי ישראל, שאותם כינו הפלסטינים של ה'פנים' ושאלוהם התייחסו כחלק בלתי נפרד מהעם הפלסטיני ואף חוד החנית שלו במאבק על הזהות והשוויון בפלסטין. הם גם הדגישו שערביי ישראל לא ייכנעו למדיניות הישראלית המפלה והגזענית עד שישווגו שוויון מלא בארץ.

מנחה הטקס, וסאם קחאווש, נשא נאום בשם עבאס זכ, חבר הוועד המרכזי של הפת"ח, שבו אמר: "היו אנשינו המושרשים באדמה, המתחמשים בחסינות הפלסטינית ובהזות הערבית: הנאמנות לערפאת פירושה מוכנות מלאה להקריב, פירושה להישמע לו בשעת מבחן ולהיזכר כמה שאמר כשהיה נצור בבירות: חרות מן העדן נחשבת". הוא הוסיף ואמר שנאמנות לערפאת פירושה איחוד השורות מול האויב, דבקות בשחרור ובמהפכה והקמת מדינה פלסטינית שבריתה ירושלים. לדבריו, האסכולה של ערפאת נתנה הכול לשלום כפי שנתנה הכול לקרב, אך הישראליים בגדו בשלום, התכחשו לו ודקרו אותו בגבו, הרגו את רבין והתכחשו להתחייבותיהם. הוא סיים ואמר: "ערפאת הלך בגופו אך נשאר בזיכרון ובמצפון. הוא דוחף אותנו להמשיך במהפכה עד הניצחון. ומי שזה לא מוצא חן בעיניו – שישתה מרמים של עזה".

ואצל טה סיר שוב-1999, בפגישה שקיים עם ערפאת ביחד עם עזמי בשארה, אמר להם ערפאת: "אתם הפטריוטים האמיתיים, אתם מחפדים לי את נעוריי במרדנותכם הכנה. לדבריו, "ערפאת הבין את הייחוד של מאבקנו ב'פנים' ונהג לומר: אתם החלק השורשי של עמנו, אתם העדים לכנה של עמנו. המשיכו במאבק הפוליטי לשמירה על זהותכם הלאומית...".

ג'מאל זחאלקה הדגיש שהתנועה הלאומית ב'פנים' הפלסטיני אינה נפרדת מהתנועה הלאומית הפלסטינית הכללית, לא מבחינה לאומית ולא מבחינה היסטורית, אלא רק מבחינה ארגונית. לדבריו, הפלסטינים של ה'פנים' אינם שמאל ישראלי או חרבה דמוקרטית, כפי שהשמאל הישראלי רוצה שיהיו, ולא ניתן להגיע לשלום אמיתי, לפיוס, לשוויון ולצדק עם המשך הגזענות והמשך העליזות הציונית, שאותה ספה המו"מ.

עוד עבד אל-פתאח תקף גורמים פלסטינים שבראשית האינתיפאדה השמייה האשימו את הפלסטינים של ה'פנים' בהרס המו"מ ואף קראו להם להצביע למפלגת העבודה, ואמר: "אינם קולות רורביים [בבחירות] ואינם מעמסה על המפעל הלאומי הפלסטיני. אנו מאגרו אסטרטגי של המפעל הלאומי הפלסטיני". הוא קרא לפנות מאבק פלסטיני כולל מול האפרטהייד הישראלי, לאור פעילותה של ישראל לבטל את ההבדלים שהיא עצמה קבעה בין ה'פנים', הפזורה, הגדה והרצועה, כך שהיא "מחשיבה את סולם לאיבים". הוא אמר: "לא ניסוג מעמדותינו הלאומיות, גם אם זה אינו מוצא חן בעיני מישהו. אנו יודעים שהשלטון הישראלי מנסה לפגוע בזכויותינו ובקיומנו, ומנסה לפגוע בבל"ד באופן מיוחד, ואולי מכין את הקרקע לצעדים קיצוניים מאוד. לך אנו אומרים: אינם מפחדים מהם. אנו נישאר על האדמה הזאת ונמלא את חובותינו, עד שנגיע לפתרון בעל מימד דמוקרטי ואנושי, שכן חובה שחיה בארץ הזאת עם שוויון מלא".

אימן סלימאן קרא לחיזוק עמדות הפלסטינים ב'פנים' לפי עקרונות האמנה הפלסטינית מ-1968, המדגיש את הערבות של פלסטין ואת זכות העם הפלסטיני להתנגדות וקובעים את הקוים האדומים. הוא קרא גם לפעולות מאורדות ב'פנים' הפלסטיני, לאור הגזענות החלטה וגוברת, ניסיונות הייחוד המתמשכים, העוני והאלימות – שמטרתם לפגוע בזהות הערבית הפלסטינית.

